

Dốc Cát

MacDung

Hắn cay đắng nhìn con dốc như một quái vật khủng khiếp. Ba giờ rồi trò chơi cứ tiếp diễn như định mệnh khắc nghiệt đang trôi đi. Bên kia con dốc là gì hắn không cần biết, nhưng rõ ràng nó là thế giới khác hẳn nơi hắn đứng. Vượt lên phía trước phải qua con dốc... Cát thì cứ chảy...

Dòng cát dưới chân không chân, không xương. Nó hữu hình lại như vô hình cứ đẩy bước chân trôi tuột. Mọi cố gắng chỉ là sự bắt đầu! Thời gian thì cứ trôi...

Xung quanh không một bóng người. Hơn 3 dặm hoang vu đã bỏ qua. Giờ hắn nhìn bình nước với bài toán cũng rất khó xử. Phải vượt qua con dốc hoặc quay lại trước khi giọt cuối cùng trôi qua cổ...!

Gom những cành cây xung quanh, hắn tìm được một số khả dụng. Cắm chặt thứ ấy thành dây theo hướng đi lên. Có vẻ mơ hồ cho một kế hoạch nhưng để hy vọng tồn tại... Bước chân hắn chậm rãi đạp lên cạnh trên thân cây, dò dẫm tiến về phía đỉnh. Từng bước chân được cân đo, sau đó quay người lại rút lấy cành phía dưới, cắm sâu vào lòng cát phía cao hơn. Bước chân của con sâu đo, đầy niềm hy vọng trước con dốc lạnh căm, thách thức...

Mặt trời oi bức, soi lên những giọt mồ hôi. Các bước chân có tính toán tiến dần lên cao, cách đỉnh dốc khoảng 3m thì thảm họa xảy ra. Động tác thô kệch khiến hắn ngã dúi về phía trước... Thế là cát chạy, hấp lực kéo tuột hắn xuống phía dưới như thân gỗ trôi trên một dòng thác. Bao thân cây được cắm trên khoảng đường vừa vượt qua, cũng bị cuốn theo, lôi đi cùng thân hình đầy bụi cát... Thất bại hắn đón nhận, khi cái đích đã hiện rõ...

Mệt mỏi, chán chường, hắn uể oải lấy nước uống và ngồi nghỉ bên các hòn đá.

Bất động và di chuyển như cuộc chơi trò đời. Bất động ít tiêu hao năng lượng nhưng chẳng thể kéo dài... Còn di chuyển đốt năng lượng nhanh hơn nhưng sinh ra cơ hội khác... Cả hai đều là cơ hội Đóng, Mở rõ ràng. Tương lai của hắn phía bên kia con dốc và biết đâu lại là cánh cửa im lìm trong màn tối! Từ nghi vấn “biết đâu” vẫn cho ra một hy vọng Mở...

Mặt trời ngả bóng. Những tia nắng oi bức soi lên từng hạt mồ hôi nhớp nháp bụi cát. Cặp môi hắn khô nhanh hơn bởi những giọt nước dè xẻn và sức nóng của không khí...

Chống lún cần tạo mặt phẳng lớn hoặc thân cây dài. Ở đây không có thứ khả dĩ giúp được trong hoang cảnh trơ trụi. Những hòn đá khiến đầu hắn lóe lên một ý tưởng. Tìm bất cứ thứ gì có thể gọi là dây, hắn chọn bốn hòn đá cột thành hai cặp với sự tự tin về giải pháp mới...

Ném hai hòn đá đầu tiên khởi đầu cho hai bước chân. Hắn bước lên và ném cặp đá tiếp theo. Lại hai bước chân nhưng ngắn hơn, bởi hắn phải xoay người lại kéo hai hòn đá phía dưới lên... Cũng là phương pháp sâu đo nhưng khá hiệu quả.

Trò chơi lại bắt đầu. Hắn mỉm cười khi nghĩ đến những thử nghiệm và tất nhiên phải chấp nhận thiếu sót. Nếu thử nghiệm thành công hoàn hảo tức logic đã được tính trước. Vậy logic của hắn là đâu!?...

Còn 3m là đỉnh dốc. Độ nghiêng đứng trở nên khó khăn. Chính điều này khiến hắn thất bại đã một lần... Thế lần này...?

Trọng lượng cơ thể là tai họa. Hòn đá nơi hắn đứng bỗng có chân, thích chạy. Nó chạy từ trên cao xuống dưới chân dốc, lôi theo các thứ kể cả hắn...

Chiều rồi! Hấn cởi áo và quần dài ra, mắt liếc về túi hành lý... giữ sạch bụi cát, ánh mắt hướng sang cái dốc oan nghiệt...

Áo và quần khiến hấn nhớ đến việc chống lún. Đã nghĩ là làm! Hấn dùng dây cột hai thứ lại với nhau. Giờ chỉ còn hai. Hấn bước lên cái áo. Đến cái quần. Kéo cái áo ném về phía trước. Bước lên phía trước. Lại kéo cái quần. Ném...

Ba mét xuất hiện. Là niềm vui chẳng!? Hấn cười... Nhưng hơi sớm... Mọi cái lại về như cũ... Dưới chân dốc...!

Dốc cát do gió bốc bụi từ nơi này đến nơi khác như hiện tượng nhảy cóc, lơ lửng. Nó nằm đây như những dốc cát khác nhưng sai biệt về kết cấu. Hấn cười khi liên tưởng đến hiện trạng của mình và bức tranh cuộc đời. Lượng mưa rải xuống mặt đất vốn không đồng đều. Thế là những nơi ngấm nước, dốc cát trở nên dễ dặt có độ kết. Trong khi nơi hấn đứng không hề có mưa, độ gắn kết không có, tạo ra cát chảy...

Dốc đời giống chẳng? Hấn cười với chính mình. Tiếp điểm dốc đời mỗi người vốn khác nhau! Nếu thuận lợi, vượt dốc dễ dàng. Còn thiếu may mắn giống như tình trạng hấn hiện nay! Không thể đánh đồng số phận khi hoàn cảnh là khác biệt...

Danh và Lợi đều là dốc cát. Có người như hấn, trèo hoài nhưng không đến đỉnh...

Hấn nhìn con dốc mỉm cười cay đắng. Chinh phục và bỏ cuộc chỉ chọn một...

Nhìn quanh quất không có lấy một điểm bám. Ngó xung quanh chẳng tồn tại chút tiện nghi. Hấn bất lực với chính mình hay xô mọi việc vào hoàn cảnh...!?

Một bạn thân hấn đã thua cuộc. Người bạn mồ côi nương nhờ nhà cậu. Tên bạn đã bỏ cuộc trước ngọn dốc cuộc đời bằng cách tự kết liễu số phận...

Hấn nhìn dốc cát và nghĩ đến mình...!

Gió chiều lất phất... Những cơn trốt xoáy như đùa giỡn trên con dốc thân quen lại lạ lẫm đối với hấn...

Liên tưởng về một giấc ngủ nơi hoang mạc. Đêm sẽ rất lạnh...

Hấn gom đồ lại rồi dùng tay bới cát thành một cái lỗ. Chỗ ngủ hấn là đây, như loài chó Alaska tìm chỗ trú nơi xứ tuyết. Hấn cười khẽ... khi nghĩ đến giấc ngủ nơi hoang mạc xa khuất xã hội loài người...

Sa mạc luôn rất lạnh về đêm... Hấn chợt lóe lên một ý tưởng băng quơ! Biết đâu trời sẽ đổ mưa... Và biết đâu sa mạc về đêm tạo nên độ ẩm khiến cát... không còn chảy... Hy vọng vẫn còn...

Hấn ngủ trong cái lỗ như loài chó và mơ về cơn mưa hoặc sương mù. Lại là ngoại cảnh của thiên thời...

Đỉnh dốc lạnh lùng nằm đấy! Vô tri. Vô cảm. Bất phân biệt mưa, nắng hay bạch lộ...

Màn đêm bao phủ...

Hấn ngủ với hy vọng...

Dốc cát ngạo nghễ, lạnh lùng chờ đợi...

Saigon – 5.3.2019

MacDung